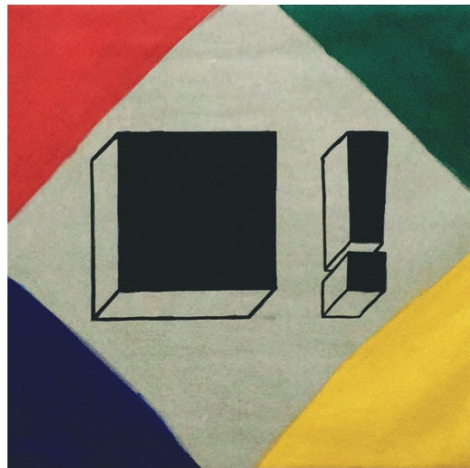

Pilar Parcerisa

L'any 2020 ha estat totalment anòmal. La COVID19 no pot deixar d'esmentar-se per la pèrdua de vides, però també de llibertats. El confinament ha posat moltes dificultats als creadors, artistes i treballadors de la cultura. No ha estat fàcil per als tres artistes que han assolit els ajuts de la Fundació Felícia Fuster dur a bon port els seus treballs amb les eines abandonades a tallers tancats, però han estat valents i han acabat els treballs compromesos.

Titulem l'exposició *Poètiques del desig i de la memòria* perquè sembla un camí comú per on transcorren certes inquietuds compartides. Fabià Claramunt des de la pintura traça un monòleg interior amb el projecte *Un núvol al cel i dos peus a terra*. El desig d'anar lluny, de travessar oceans i continents per atrapar el sol a l'horitzó, metàfora de ser feliç, es converteix en una obsessió i, finalment, en una reflexió entorn de la pintura mateixa, desenvolupant unes obres de caràcter autobiogràfic. La impossibilitat de fer realitat el desig el transforma en una altra metàfora: ser un vaixell a la deriva, deixar-se portar per l'associació

Fabià Claramunt

Un núvol al cel i dos peus a terra

El títol d'aquest projecte prové d'un text, titulat de la mateixa manera, que vaig realitzar en forma de monòleg interior per a la memòria del meu treball de fi de màster AEIOU. Reflexions sobre pintura. En aquest text utilitzava la metàfora d'un navegant solitari enmig d'un oceà infinit, torturat per la idea que mai podrà arribar a atrapar el Sol que sempre es pon a l'horitzó. Finalment, rendit, accepta la trista realitat i li dona la volta adonant-se'n del fet que potser no cal intentar atrapar-lo. Simplement ha de deixar-se emportar per la deriva sense preocupar-se tant pel destí, amb la certesa, però, que un dia sí que arribarà a algun lloc; allà a on sigui feliç. El text d'*Un núvol al cel i dos peus a terra* es presenta com una metàfora del meu treball, sempre al voltant de la pintura. L'obsessió per arribar a algun lloc, per forçar les coses, en comptes de deixar-se emportar pel mateix procés i deixar que tot es connecti de manera natural. Una recerca pictòrica oberta que no se sap si mai arribarà a un punt concret, però que et porta a projectar coses en un mateix pla de representació que d'una altra manera serien molt difícils de verbalitzar. L'imaginari popular, la lliure associació d'idees i els jocs conceptuals amaguen rere seu un fort caràcter autobiogràfic en les obres. L'ús de la pintura és polític en tant que és personal. La meua intenció és pintar i seguir repensant la pintura, perquè trobo en ella un caliu i una potència que ho fa possible tot. Perquè pintar és com veure't al mirall i entendre't. Jo per tant, el que vull és pintar, però sobretot pintar per ser feliç.

Dates:
Del 15 de desembre de 2020
al 19 de febrer de 2021

Horari:
De dimarts a divendres de les
4 a 2/4 de 8 del vespre

d'idees i jocs conceptuals que reflecteix en una pintura on el color es troba, per exemple, en una situació de constatació: *Rosa y rojo*, escrit en vermell sobre rosa; signes gràfics de la cultura de masses i xarxes socials es converteixen en *leitmotiv* d'algunes pintures. La pressió del desig es transforma en opció de llibertat.

Mariona Berenguer des de l'escultura ha proposat una obra sobre la *Crisi del desig*, una reflexió que va iniciar la tardor de 2019 a Berlín, on ha acabat l'obra. El desig s'hi presenta com una força omnipotent influenciada per la pressió constant del sistema de consum i es mostra fràgil i canviant. Cinc cues de cavall penjades verticalment a la paret i separades equidistantment estan connectades a un sistema de sensors de moviment prèviament programats, se sacsegen intermitentment i sense correspondència temporal, i simulen els moviments naturals de l'animal. Aquest moviment queda interromput en el moment que els espectadors s'acosten a la peça i es reactiva de nou quan s'allunyen de la instal·lació. Mitjançant un moviment d'atracció i rebuig en vers l'obra

Mariona Berenguer

About Desire

La recerca gira entorn del desig i com aquest es desenvolupa dependent de la tensió generada per la distància entre l'objecte de desig i el subjecte, utilitzant l'atracció i el rebuig com a principals mecanismes associats a aquest.

La instal·lació interactiva *About Desire* consta de cinc cues de cavall penjades verticalment en la paret i separades equidistantment entre elles. Les cues, connectades a un sistema de sensors de moviment prèviament programats, es sacsegen intermitentment i sense correspondència temporal, simulant els moviments naturals de l'animal. Aquest moviment queda interromput en el moment que els espectadors s'acosten a la peça i es reactiva de nou quan s'allunyen de la instal·lació.

Adreça:
Camps i Fabrès 3-11 baixos 3ª
08006 Barcelona

i l'espectador, es posa especial atenció en la distància necessària perquè existeixi el desig, el que es manifesta com un joc de tensions entre l'objecte de desig i el subjecte desitjant. Mitjançant el simbolisme del cavall, el cabell i la robòtica, Berenguer construeix una metàfora del desig i pondera els atributs que l'accionen: el poder, la llibertat, la identitat, la creació i la impossibilitat del mateix desig.

Àurea Estellé guanyà l'ajut de gravat, pràctica que veu com un canal idoni per fer memòria de les dones republicanes que assoliren uns drets durant el progressisme de la II República espanyola i que el franquisme relegà al paper submis de dones de casa al servei del marit. *Roges!* és el títol d'aquest treball d'arxiu que vol escampar mitjançant un treball experimental amb les tècniques d'estampació de l'època. Amb aquestes imatges vol connectar amb l'estètica de l'avanguardia dels anys 30 del segle xx i escampa el desig de restablir uns drets que van ser anul·lats. Un acte de reparació que es pot fer a través de l'art i mitjançant les tècniques de reproductibilitat tècnica.

Àurea Estellé

Roges!

La postguerra espanyola va ser més dura que la guerra i d'això no se n'ha parlat prou. No es parla prou que amb l'arribada de la dictadura franquista, en un país en ruïnes, va provocar un canvi de moral en el que tots els avanços progressistes aconseguits en la Segona República van quedar anul·lats i es van imposar valors catòlics summament conservadors. La dona que havia aconseguit el dret al vot i una certa igualtat, va quedar relegada al paper d'esposa, mare, cuidadora. El nou règim predicava la submissió, la docilitat i l'obediència de les dones als rols tradicionals de gènere.

Les dones republicanes, les roges, van aprendre a sobreviure en aquesta nova societat. Mentre la Secció Femenina i el règim franquista les adoctrinava per ser servicials, abnegades i invisibles, elles creaven xarxes de suport mutu per fer sobreviure les seves famílies. El camí cap a l'emancipació de la dona va quedar truncat. La nova moral les pretenia sempre tancades en l'àmbit domèstic com un apèndix dels seus marits. Malgrat la repressió, aquestes dones van teixir estratègies de resistència antifeixistes i mantenir viu l'esperit democràtic.

Les vides d'aquestes dones anònimes han estat llargament silenciades per Franco i per la Llei del Silenci de 1977. És temps de visibilitzar-les. És temps de crear vincles amb el passat per a comprendre el nostre present.

